

Mesterházy szegényei

2013 augusztus 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Gazdagok kormányáról beszél az MSZP els? embere, meg arról, hogy a kisemberek sok adót fizetnek, és dúl a szegénység, persze ?k tudják, mit kéne tenni, szavazzunk rájuk, lesz itt szakértelem, virágkarnevál, hurráoptimizmus.

Amióta világ a világ, a kormányzást mindig a gazdag és hozzáért? emberek végezték. Platón például – nem egyedül az ókori Hellaszban – minden társadalmi rendszer közül a demokráciát tartotta a legalábbvalónak, és ne higgyük, hogy másfajta szempontok alapján, mint amit a mai kritikusok is megfogalmaznak: a tömegben felülkerekedik a cs?cselék, amely mértéket nem ismer, tudatlan és mohó, aztán szép lassan a saját képére formálja a társadalmat.

Tény és való, hogy a cs?cselék uralma 1919-ben és 1948-ban bekövetkezett. Ha bárkinek kétségei lennének, hogy mi zajlott itt mondjuk az ötvenes években, emlékezzen arra, hogy zenetanárok kapáltak a földeken, és lumpenproletárok szónokoltak az egyetemi katedrákon. Az egész társadalmat felforgatták, szisztematikusan eltüntették a magyar arisztokráciát, a nagy- és kisbirtokosokat, a polgárságot, a szervezett munkásságot – mindent és mindenkit, aki vagyona, tudása, rátermettsége folytán kirítt a cs?cselékb?l.

És most Mesterházy Attila, a gyilkosok utódpártjának elnöke, aki nem mellesleg maga is k?gazdag, beszél nekünk szegényekr?l és gazdagokról, Remek.

Egyébként is ideje leszámolni már ezzel a kisember mantrával. Hogy a kisember, aki persze a fene tudja, miért nem akar nagyember lenni, ködös jogosítványokkal rendelkezne az úgynevezett képviseleti demokráciákban, színtiszta parasztvakítás. Én egyetlenegy kivételt ismerek: az általa leadható egy darab szavazatához való jogát. Tudják ezt persze politikai pártjaink is, nemhiába ácsingóznak a szavazatára, szépen körüludvarolják a „kisembert” , majd nyár elejére, a parlamenti választás után látványosan ejtik, ? pedig szépen leül, és ciklusokon át töri a buksiját, most mi is történhetett. Ez a kisembertípus örök vesztesként éli meg saját közéleti szerepvállalását: nem h?séges egyetlen eszméhez és gondolathoz sem, különféle pártokra szavaz, mert úgymond csalódott az el?z?ben, és amikor valaki elhúzza el?tte a mézesmadzagot kampány idején, szépen, komótosan ballag utána, ahogyan a hamelni patkányfogót követték a kábult gyermekek.

De hölgyeim és uraim, ez így m?ködik… Nevezzük rendszerhibának, hogy a képviseleti demokráciában a hazugságot intézményesítették, s hogy a köznapi illedelmesség fátylán is jól látszik, hogy a menyasszony igencsak bibircsókos. Igen, a demokrácia már csak ilyen, el kell fogadnunk, hogy a magasztos elvek mögött üres szövegeket találunk.

A sokat kárhoztatott francia ancien régime, az egymást váltó Lajosok hitbizománya semmivel nem volt embertelenebb rendszer, mint az európai liberális demokrácia. Azoknak a nyomorultaknak, akik manapság a hatalom szempontjából éppen csak hogy látszanak, a régi Franciaországban is nyomorultak voltak, csak éppen nem hittek és nem hihettek abban, hogy ?k társadalomformáló tényez?k. A mi prolijainkat a Kádár-korszak igencsak felbátorította: ha méltóztattak átsétálni a zebrán, lassítottak a kockaladák, lophattak bátran, hahotázhattak a kabarétréfákon, körülöttük forgott minden, mert a rendszer maga is lumpenproletár eredet? volt. Fejl?dés a

történelemben? Ne nevettessük ki magunkat! Helyezzük egymás mellé Metternich herceget és Marosán Györgyöt, és töprengjünk el a marxisták próféciáján, miszerint a mennyiség el?bb-utóbb átcsap min?ségbe.

Sokan úgy vagyunk ezzel a mai demokráciával, mint annak idején Chateaubriand, aki arról elmélkedett, hogy természete szerint republikánus volna, de ha az eszét követi, akkor királypárti, s?t becsületb?l Bourbon-párti. Igen, az ember hajlamánál fogva méltányos másokkal, akiknek a jó származás vagy a jó tulajdonságok nem adattak meg: de amikor a szegénység helyén züllöttséget tapasztal, azonnal rend és tudás után kiált. Mesterházyék azért jönnek a kisember-szöveggel, azért próbálják felszítani a proli irigységet a gazdagabb sorban él? iránt, mert irtóznak az egyéni karizmán nyugvó tekintélyuralmú politikától. Hiszen abban a közegben, ahol régebben Tisza István, Teleki Pál, Bethlen István mozgott, és ahol ma csak egyetlenegy államférfit látunk, akit – hibáival együtt is – a régiekhez mérhetünk, nos, ott nekik, a cs?cselék Napóleonjainak nem terem babér.

Szegények és gazdagok? Így nem választhatjuk szét a politizáló közönséget. Felkészült és felkészületlen tagokra annál inkább. De abból semmi jó nem származik, ha felfordítjuk a társadalmat, és a partvonal szélér?l bekiabálókat a kormányrúdhoz engedjük. Láttuk már, mihez vezet mindez. Kormányozzanak azok, akiknek ez az élethivatásuk, akik értenek hozzá, akik egész életükben erre készültek. Egy egész politikai osztályt nem lehet leváltani, ha másik a láthatáron sincsen. Viszont a demagóg, szegényez? szöveget, ezt az örök baloldali – és persze jobbikos – sirámot ideje volna már kitessékelni a közbeszédb?l.

Vannak ugyanis, akik valóban segítik a szegényeket. A különféle segélyszervezetek, egyházak egy perc alatt többet tesznek a szegényekért, mint Mesterházy az egész pártpereputtyával száz év alatt – róluk persze nem esik szó, mert nem óhajtanak a reflektorfényben sütkérezni.

Költ?i kérdéssel zárom: mi volna, ha a magyar társadalom roppant tudatlan és primitív, viszont megfelel?en nagy hangú proli tagjai végre magukkal foglalkoznának, nem a politikával? Önképzéssel, tanulással, szakképesítéssel csodát tehet az ember. Az energiát, amelyet elpazarolnak ócska szidalmakra, mosdatlan szájú beszólásokra, magukra kellene fordítaniuk. Csak ugye demokráciában élünk. ?szintén beszélni nem szokás arról, ami régen magától értet?dött: suszter, vissza a kaptafához, és nehogy a nyúl cipelje már a puskát.

Isten mentsen meg az olyan társadalomtól, ahol háromelemis bunkók oktatnak ki bennünket magyarságismeretb?l, emberségb?l, politikai stratégiából.

Szentesi Zöldi László – magyarhirlap.hu

Ajánló